U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **R. B.,** zastoupen JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4 – Modřany, proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** se sídlem Letenská 15, Praha 1 – Malá Strana, zastoupeno JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem nám. 14. října 3, Praha 5 - Smíchov, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2007, čj. 16/12343/2007/1476, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2009, čj. 10 Ca 99/2007 - 159,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 29. 11. 2006, čj. MHMP-322572/2006/DOP-T/Ho, byla žalobci uložena pokuta ve výši 56 000 Kč za správní delikt dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách. Dále mu byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za správní delikt dle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách, jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel taxislužby porušil povinnost dle § 13 odst. 2 zákona o cenách. Odvolání žalobce žalovaný zamítl.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 1. 2009, čj. 10 Ca 99/2007 - 59, zamítl. Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalobce zrušil rozsudkem ze dne 5. 11. 2009, čj. 1 Afs 60/2009 - 119, rozhodnutí městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku mj. podrobně vyjádřil k výkladu § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách, ve spojení s § 13 odst. 2 téhož zákona. Dospěl k závěru, že provozovatel taxislužby nesplní svou informační povinnost podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách tím, že buď označí vozidlo klamavou cenou (tedy cenou odlišnou od ceny skutečně účtované), nebo sice označí své vozidlo cenou, ovšem toto označení bude nesrozumitelné či neurčité, anebo neoznačí své vozidlo cenou vůbec. Porušení cenových předpisů podle § 15 odst. 1 písm. f) citovaného zákona se však nedopustí bez dalšího jen tím, že vozidlo označí cenou vyšší než je maximální cena stanovená cenovými předpisy.

Městský soud proto následně, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, zrušil rozsudkem ze dne 21. 12. 2009, čj. 10 Ca 99/2007 - 159, rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně. Městský soud do svého rozsudku převzal celou příslušnou část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný napadl posledně uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností, jíž se domáhá zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Uvedl v ní, že dle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách poruší prodávající cenové předpisy, jestliže nesplní své evidenční anebo informační povinnosti nebo povinnosti v označování zboží cenami podle § 11 až 13 nebo předá cenovému orgánu nepravdivé údaje. K otázce, zda lze uváděné ceny považovat za protiprávní, odkázal stěžovatel na rozsudky NSS sp. zn. 9 As 97/2008 a 2 Afs 90/2009. Dle nich lze za platnou cenu, o níž je provozovatel taxislužby povinen informovat zákazníka, považovat jen takovou cenu, která je v souladu s cenovými předpisy. Na závěr stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení do doby, než rozšířený senát tohoto soudu vydá rozhodnutí ve věci sp. zn. 8 Afs 48/2009.

Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že kasační stížnost, která je předmětem tohoto řízení, směřuje proti rozsudku městského soudu, jenž byl vydán poté, co Nejvyšší správní soud vyhověl předchozí kasační stížnosti žalobce. Dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je opakovaná kasační stížnost v téže věci přípustná jen tehdy, je-li jako její důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušovacím rozsudku. Nic takového ovšem v této věci namítáno není, současně nejsou dány ani výjimky z aplikace § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jak je vyložila judikatura NSS (srov. detailně usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007 - 56, publ. pod č. 1723/2008 Sb. NSS).

Právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve zrušovacím rozsudku, je krajský soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Jestliže tedy Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud právním názorem ve vztahu k určité otázce, pak se touto již jednou vyřešenou otázkou lze v řízení o opakované kasační stížnosti zabývat pouze z toho pohledu, zda se krajský soud řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. I Nejvyšší správní soud je v řízení o opakované kasační stížnosti vázán právním názorem vyjádřeným ve svém předchozím zrušovacím rozsudku (vyjma výjimek zmiňovaných v cit. usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 9 Afs 59/2007 - 56). Tato striktní závaznost vyplývá především z textu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., který vůbec nedává Nejvyššímu správnímu soudu možnost dostat se opětovně k meritu jím řešené právní otázky.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatel nenamítá, že by městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený ve zrušovacím rozsudku, nýbrž naopak brojí proti němu. Žádná judikaturou dovozená výjimka z § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. v této věci dána není, není tu ani rozhodnutí rozšířeného senátu, která by v dané věci zaujalo opačný názor. Kasační stížnost stěžovatele je proto dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná, a Nejvyšší správní soud ji tedy odmítl na základě § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2010

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu